

Arrest

nr. 176 360 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 7 oktober 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [B.]

voornaam: [D.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene werd op 06.10.2016 door de politie van Brugge op heterdaad betrapt op zwartwerk. Ten laste van betrokkene zal door de sociale inspectie een PV zwartwerk opgesteld worden.

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 06.01.2015 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74.11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van twee jaar betekend.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene en zijn gezin werden op 18.08.2016 aangehouden en overgebracht naar een FITT woning met het oog op repatriëring naar Kosovo. De volgende dag ontsnapten zij echter uit de FITT woning en doken zij onder. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan negen eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend: bijlage 13qq van 25.11.2011, bijlage 13quater van 06.12.2011, 13quater van 08.02.2012, 13quater van 23.03.2012, 13quater van 14.05.2012, 13quater van 10.09.2012, bijlage 13 van 09.12.2014, bijlage 13 van 24.04.2015 en bijlage septies.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende maar liefst zes asielaanvragen in. Zijn eerste asielaanvraag ingediend op 19.11.2009 werd geweigerd door het CGVS op 29.06.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 25.10.2011. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 25.11.2011) geldig 7 dagen. Hierna diende betrokkene nog 5 asielaanvragen in (op 02.12.2011, op 30.01.2012, op 21.03.2012, op 14.05.2012 en op 31.08.2012) die allemaal werden afgesloten met een weigering tot inoverwegingname door de DVZ en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater). Betrokkene verklaart in het verslag van 18/08/2015 dat hij en zijn familie gevaar lopen in Kosovo. Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem

bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 27.07.2011 diende betrokkene een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9ter. Deze aanvraag werd op 17.11.2011 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 25.11.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkenes asielaanvragen en aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene diende verder ook vier keer een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Een eerste aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 09.09.2013. Deze beslissing is op 10.09.2013 aan betrokkene betekend. Een tweede aanvraag werd na negatieve adrescontroles afgesloten met een niet-inoverwegingname van de Stad Antwerpen. Betrokkenes derde aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 09.12.2014, beslissing die op 06.01.2015 aan betrokkene werd betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13 sexes). Een vierde aanvraag werd gezien het feit dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zonder voorwerp verklaard op 24.05.2015, beslissing die op 22.05.2015 aan betrokkene werd betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat hun kinderen in België naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328.98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265.07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351.03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878.06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene verbleef van 06.09.2013 tot 06.10.2013 in het Open Terugkeercentrum te Holsbeek, waar hij geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Op 16.06.2015 werd betrokkene hier daarenboven in het kader van artikel 74.9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2001, nogmaals uitvoerig over geïnformeerd tijdens een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook door de stad Antwerpen werd betrokkene hier meermaals over geïnformeerd, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene ondernam echter geen stappen om een vrijwillige terugkeer naar Kosovo te organiseren en werd op 18.08.2015 door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf en overgebracht naar een FITT woning met het oog op repatriëring naar Kosovo. De volgende dag ontsnapten zij echter uit de FITT woning en doken zij onder. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Betrokkenes echtgenote en kinderen kunnen zich op elk moment aanbieden om samen met betrokkene naar Kosovo te vertrekken.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...]."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van dit bevel aangezien hij onder inreisverbod staat en het hem dus verboden is in het Rijk te verblijven.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoeker de schending inroept van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) – een hogere rechtsnorm waaruit in bepaalde gevallen een positieve verplichting voor verweerder kan worden afgeleid – zodat niet zonder meer blijkt dat hij geen belang zou hebben bij het aanvechten van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 6, 9 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Hij verstrekt volgende concrete toelichting:

“Doordat verzoekers kinderen nood hebben aan een correcte opvoeding en opleiding.

[...]

Door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt verzoeker gescheiden van zijn kinderen, en hebben verzoekers kinderen veel minder kansen om onderwijs te volgen. Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door de bestreden beslissing te nemen, het recht voor de kinderen, op een levensstandaard die voldoende is voor zijn of haar lichamelijke, geestelijke, intellectuele zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling danig geschonden heeft.

Dat, als gevolg van de bestreden beslissing, de inmenging in het privé-leven van verzoeker en zijn gezin dan ook compleet is.

Evenmin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker naar zijn mening gevraagd toen ze hem gescheiden hebben van zijn kinderen.

Door de enige kostwinner van het gezin op te sluiten met het oog op verwijdering, waarborgt de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins het overleven en de ontwikkeling van de kinderen. Evenmin wordt zo het welzijn van alle kinderen bevordert.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest niet correct is, alsook dient vernietigd te worden.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.”

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt prima facie dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zo wordt duidelijk gemotiveerd op welke rechtsgronden verzoeker wordt bevolen het grondgebied te verlaten en hem geen termijn voor vrijwillig wordt toegekend, alsook worden de motieven in feite weergegeven die de toepassing van deze rechtsgronden rechtvaardigen. Er wordt uitvoerig ingegaan op de verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker en diens verblijfshistoriek in België. Ook wordt gemotiveerd in het licht van verzoekers privé- en gezinsleven in België en wordt geduid waarom volgens verweerder op dit punt als gevolg van de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Verzoekers betoog waarbij hij wijst op de scheiding van zijn kinderen en stelt dat *“de beslissing [...] geen enkel antwoord geeft op [zijn] wezenlijke problemen”* kan aldus prima facie niet worden aangenomen. Verweerder geeft duidelijk aan dat alle gezinsleden het grondgebied dienen te verlaten, niet blijkt dat de kinderen de scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst en de overige gezinsleden zich kunnen aanbieden zodat zij samen met verzoeker kunnen vertrekken naar Kosovo. De voorziene motivering is op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat kan worden aangenomen dat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt en een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of de aangehaalde wetsbepalingen niet blijkt.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het is op zich niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn echtgenote en hun vier kinderen. Verweerder heeft in zijn beslissing met dit gezinsleven rekening gehouden, doch benadrukt dat het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst. Hij wijst erop dat verzoeker en zijn gezinsleden in 2013 reeds hebben verbleven in een Open Terugkeercentrum en zij op 18 augustus 2015 ook reeds werden overgebracht naar een FITT woning met het oog op een repatriëring naar Kosovo, doch de volgende dag ontsnapten en onderdoken. Hij is van mening dat ook ditmaal er sprake is van een risico op onderduiken, risico dat verzoeker niet weerlegt in zijn verzoekschrift. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier op geen enkel ogenblik enige bereidheid om uit eigen beweging het (Schengen)grondgebied te verlaten. Verweerder motiveert verder dat de echtgenote en kinderen zich op elk moment kunnen aanbieden om samen met verzoeker terug te keren naar Kosovo en dat in de thans voorliggende situatie een miskennis van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. Verweerder geeft ook aan dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient te worden afgeleverd. Hij benadrukt dat niet blijkt dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst. Daarnaast stelt verweerder dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker de afgelopen zeven jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd hem geen gerechtvaardigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat hij, als kostwinner van het gezin, wordt gescheiden van zijn kinderen en deze hierdoor veel minder kansen hebben om onderwijs te volgen en hun recht op een voldoende levensstandaard, op overleven en op ontwikkeling wordt miskend. Hij stelt dat het welzijn van de kinderen aldus niet wordt bevorderd. Hij wijst op een miskennis van het privéleven van hem en zijn gezinsleden en betoogt dat hem niet naar zijn mening is gevraagd op het ogenblik dat hij werd gescheiden van zijn kinderen.

Wat dit ingeroepen gezinsleven betreft, dringt de vaststelling zich op dat verzoeker niet betwist dat alle gezinsleden het Belgische grondgebied dienen te verlaten, dat de gezinsleden meerdere asielaanvragen en verblijfsaanvragen om medische en humanitaire redenen indienden die evenwel allen negatief werden afgesloten en dat zij reeds meerdere bevelen kregen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker en zijn echtgenote maken bovendien ook het voorwerp uit van een inreisverbod. Verzoeker betwist evenmin dat hij en zijn gezinsleden in 2013 reeds hebben verbleven in een Open Terugkeercentrum doch dit centrum hebben verlaten en zij vervolgens op 18 augustus 2015 werden overgebracht naar een FITT woning met het oog op een repatriëring van het hele gezin naar Kosovo doch zij de dag nadien onderdoken. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker en zijn gezinsleden, zoals duidelijk blijkt uit de stukken van het dossier, ondanks meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten geen enkele intentie of bereidheid vertoonden om het grondgebied te verlaten en telkens opnieuw procedures opstartten. Verweerder heeft bovendien wel degelijk in eerste instantie getracht het gezin samen en zonder opsluiting te laten terugkeren naar Kosovo, doch stelde vast dat zij zich hieraan onttrokken door onder de duiken. Verweerder toont in zijn beslissing verder een duidelijke bereidheid om de gezinsleden samen te laten terugkeren naar Kosovo, indien de echtgenote en kinderen zich aanbieden. In deze omstandigheden blijkt prima facie een noodzakelijke scheiding van verzoeker en zijn gezinsleden als gevolg van de bestreden beslissing niet en blijkt prima facie evenmin dat een eventuele scheiding van verzoeker en zijn kinderen toerekenbaar is aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een niet-eerbiediging van of inmenging in het recht op gezinsleven dat kan worden toegerekend aan verweerder. Het EVRM omvat geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Verzoeker en zijn echtgenote zijn verantwoordelijk voor de eigen keuzes die zij maken. De Raad stelt bovendien ook nog vast dat gelet op de motivering van de bestreden beslissing verzoeker niet kan voorhouden dat de belangen van de kinderen op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht. Hij gaf zo aan dat niets erop wijst dat deze hun scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, zodat geen belemmering wordt weerhouden op dit punt. Verzoeker brengt thans ook geen stukken aan die hierover anders kunnen doen oordelen. Hij geeft aan dat de kinderen minder kansen hebben op onderwijs, ontwikkeling, een voldoende levensstandaard en overleven doordat hij als kostwinner van het gezin zal worden gerepatriëerd, doch lijkt aldus ten onrechte te vertrekken van het uitgangspunt als zouden de overige gezinsleden gerechtigd zijn verder in België te verblijven. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen of een begin van bewijs aan dat bij een terugkeer naar het land van herkomst het onderwijs, het overleven, de ontwikkeling of het welzijn van de kinderen in gevaar dreigt te komen of dat zij daar geen voldoende levensstandaard kunnen onderhouden en verzoeker aldaar als kostwinner van het gezin niet voor zijn kinderen kan zorgen.

In zoverre verzoeker specifiek nog doelt op een privéleven dat hij en zijn gezinsleden in België hebben uitgebouwd, benadrukt de Raad nog dat het vaststaande rechtspraak van het EHRM is dat wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een '*fait accompli*' scenario, de uitwijzing van een vreemdeling enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 114). In casu worden op het eerste zicht geen concrete elementen aangereikt die wijzen op dergelijke uitzonderlijke omstandigheden.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.3. De artikelen 3, 6, 9 en 27 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn – zoals verweerder terecht aangeeft – geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Voor het overige, en ten overvloede, wordt verwezen naar de bespreking van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.4. Verzoeker toont prima facie verder niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of zijn beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een ernstig middel ontleend aan het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus niet.

3.3.2.5. In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat een concrete toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing deze beginselen miskent, ontbreekt. Verzoeker - die meerdere asielaanvragen en verblijfsaanvragen om medische dan wel humanitaire redenen indiende die allen werden afgewezen, die meerdere eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten kreeg en zelfs onder inreisverbod staat en die met zijn gezin reeds verbleef in zowel een open terugkeercentrum als een zogenaamde FITT woning met het oog op repatriëring naar Kosovo - kan prima facie niet dienstig voorhouden dat het recht voor hem niet voorzienbaar was of dat hij enige rechtmatige verwachting kon koesteren dat hij verder in België vermocht te verblijven.

3.3.2.6. In zoverre verzoeker nog betoogt dat hem niet naar zijn mening werd gevraagd toen hij werd gescheiden van zijn kinderen, herhaalt de Raad allereerst dat de bestreden beslissing geenszins een noodzakelijke scheiding van zijn kinderen inhoudt. Daarnaast stelt de Raad prima facie vast dat verzoeker niet overtuigt dat hij nog nuttige, relevante elementen in het kader van het horen had kunnen aanbrengen die niet reeds voorlagen bij het bestuur en die van aard zijn dat deze alsnog hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

3.3.2.7. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS